

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ Β'. Ματθαίου 4 Ἰουλίου 1954 (Π. Ο. Η.)
"Ετος Θ'. Ἀριθ.—185 — Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
"Ἀγγέλως Ἀντωνόπουλος
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :
"Εξάμηνος δραχ. 15.— Ετήσια δραχ. 30
"Εξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ετήσια δολ. 4

ΕΝΑΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Τὸ μήνυμα ποὺ μᾶς ἔφερεν ἡ πραγματο-
ποιηθεῖσα γενικὴ Συνέλευσις τῆς ΠΘΕΟΚ τοῦ
κέντρου, εἶναι πολὺ εὐρύτερον ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ
μεταδίδουν πρὸς ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς τῆς χώ-
ρας μας αἱ στήλαι αὐταί. Εἶναι μήνυμα θάρ-
ρους καὶ τόλμης, πίστεως καὶ ἐπιμονῆς εἰς τὰς
γραμμάς καὶ τὰς κατευθύνσεις, ποὺ ἔχει χορά-
ξει ἡ στρατευομένη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Δι-
ότι μὲ τὴν συνέλευσιν αὐτὴν διετρανώθη ἡ ἀ-
γωνιστικὴ ἀπόφασις τῆς ἡγεσίας τοῦ ἀγῶνος
μας καὶ ὄλων ἐκείνων ποὺ τὴν ἀνέδειξαν, νὰ
πορευθοῦν εὐθυτενεῖς καὶ θαρραλεοὶ τὸν δρό-
μον τὸν καλόν, ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν νίκην ἢ εἰς
τὸν θάνατον.

Μόνον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τοὺς τελευταίους
χαλεποὺς καιροὺς ἔχουν οἰσθανθῇ εἰς τοὺς ὤ-
μους των τὸ ἀσφυκτικὸν βάρος τοῦ διωγμοῦ,
εἶναι εἰς θέσιν νὰ κατανοήσουν τὸ ἀπόθεμα
τῆς ψυχικῆς δυνάμεως, ποὺ ἀπαιτεῖται διὰ νὰ
παλαίῃ κανεὶς μὲ τὸν Γολιάθ. Μόνον ἐκεῖνοι
ποὺ κατώρθωσαν νὰ εἰσχωρήσουν καὶ νὰ κατα-
νοήσουν τὰς σκοτεινὰς δυνάμεις ποὺ μᾶς κα-
ταδιώκουν, ἔχουν δικαίωμα νὰ κρίνουν τὴν ψυ-
χικὴν ἀντοχὴν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ
κέντρου τῆς ΠΘΕΟΚ, τὸ ὁποῖον ἐδῶ καὶ εἴκοσι
συνεχεῖς μῆνας καὶ κάτω ἀπὸ σκοτεινοὺς οὐ-
νοὺς ἐπέτυχεν νὰ λύσῃ ἐν μέρει τὴν πολιορκίαν.

"Ετοὶ τὸ ἔργον τοῦ συμβουλίου, ὁ ἀπολο-
γισμὸς τῆς δράσεώς του καὶ ὁ δυαμισμὸς του,
δὲν πρέπει νὰ κρίνεται ἔξω ἀπὸ τὴν συνάρτη-
σιν τῶν ἱστορικῶν συνθηκῶν ποὺ τὸ περιβάλ-
λουν, ἢ ἀναλογικῶς μὲ περασμένους ὁμαλοὺς
καιροὺς, ἀλλὰ εἰς τὸ πλαίσιον τῶν σημερινῶν
δεδομένων, τὰ ὁποῖα εἶναι δι' ἡμᾶς δυσμνέ-
νέστερα, τραχύτερα καὶ δυσχερέστερα τῶν χθε-
σινῶν.

Αὐτὸ ἔδειξαν ὅτι κατενοήσαν ὅλοι οἱ ρή-
τορες καὶ οἱ ἐξωσυμβουλευτικοὶ ὁμιληταί, οὔτινες

δὲν ἐπήνεραν τυπικῶς μόνον τὴν δρᾶσιν τοῦ
συμβουλίου, ἀλλὰ ὕμνησαν καὶ ἐπεβράβευσαν
τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν μαχητικότητά του
καὶ τὸ ὥπλισαν μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην των διὰ
τὴν συνέχισιν τῆς πορείας του.

Τὸ συμβούλιον ἀπελογήθη εἰς γλῶσσαν ἀ-
πλὴν χωρὶς διθυράμβους, χωρὶς διάθεσιν ὑπε-
ροφημίας καὶ νοσηρὰν ματαιοδοξίαν, ἀλλὰ μὲ
ρεαλισμὸν καὶ ἀκόλυτον κατανόησιν τῆς ἀπο-
στολῆς των.

Καὶ οἱ ἐπαῖοντες δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ
κατανοήσουν ὅτι τὸ ἔργον τῶν ἀνθρώπων αὐ-
τῶν ποὺ μὲ αὐτοθυσίαν καὶ ἀνιδιοτέλειαν εἴ-
χον ριφθῇ εἰς τὴν ἄνισον μάχην, ἦτο ἔργον
θετικόν, ποὺ διὰ τὴν συγκεκριμένην αὐτὴν ἱ-
στορικὴν στιγμήν εἶχεν ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν.

"Ἀλλωστε δὲν εὐρισκόμεθα εἰς τὸ τέρμα
τῆς πορείας μας διὰ νὰ ἔχωμεν δικαίωμα νὰ
κρίνωμεν ὡς ἀνεπαρκῆ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν
τοῦ Συμβουλίου.

Ἡ ἐξέλιξις τῶν πραγμάτων μᾶς κρατᾷ ἐν
ἐπιφυλακῇ διὰ νέας ἐπὶ τὰ βελτίω μεταβολὰς
τῆς καταστάσεως τοῦ ἀγῶνος. Καὶ αἱ μεταβο-
λαὶ αὗται δὲν εἶναι ἔργον τῆς τύχης, εἶναι
πρῶτον ἡ βοήθεια τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, καὶ δεύ-
τερον ἡ προετοιμασία τῆς μεταβολῆς ἀπὸ τὸ
Διοικητικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον συνεχῶς
καὶ μεθοδικῶς ἐργάζεται διὰ τὸν θρίαμβον τῆς
Ἐκκλησίας.

Τὸ πόσον συντριπτικὸν εἶναι τὸ ἄχθος τῆς
ἀποστολῆς αὐτῆς τὸ ἐννοεῖ ἐκεῖνος ὅστις γνω-
ρίζει τὴν δύναμιν τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον αὐτὴν
τὴν φορὰν ἔχει εἰσέλθῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν δι-
ωκτῶν μας, καὶ τὸ ὁποῖον ἀνθίσταται, μὴχα-
νορραφεῖ καὶ ραδιουργεῖ μετερχόμενον κάθε
μέσον.

Τὸ Δ.Σ. ὅμως ἐν ἐργηγόρσει καὶ ἀπολύτῳ
συνειδήσει ἐνεργεῖ, δραστηριοποιεῖται, ὑποχω

ρεῖ ἐκεῖ πού πρέπει καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν προσπάθειάν του ἀργότερον.

Τὸ Δ.Σ. ἐπέτυχε νὰ καταλύσῃ τὸ κύμα τῆς λευκῆς τρομοκρατίας εἰς βάρος τοῦ κλήρου, νὰ ἐπανασυνδέσῃ νὰ ἐνοποιήσῃ τὰ τραυματισμένα ἀπὸ τὴν καταιγίδα τοῦ διωγμοῦ μέλη τοῦ ἀγώνος, νὰ καταστήσῃ γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν πλευρὰν εἰς τοὺς ἀρμοδίους ὑπουργοὺς τὸ ζήτημά μας, καὶ γενικῶς νὰ ἀκουσθῇ ἓνα ἡχηρὸ παρὸν τῆς φωνῆς μας πού εἶχε χαθῇ εἰς τὴν ἀσέληνον νύκτα τοῦ διωγμοῦ.

Μέσα εἰς τοὺς ἱστορικοὺς λαβυρίνθους τῆς ἐποχῆς μας τίποτε περισσότερον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ. Καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχουν σήμερον ὑψηλὰ πρόσωπα πού γνωρίζουν καὶ ἀγαποῦν τὸν ἀγῶνα μας, τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὸν ὀρίζοντα ὑποφώσκει ἡ ἐλπίς τῆς ἐλευθερίας τῆς ὁποίας τοὺς πρώτους καρποὺς ἤδη ἀπολαμβάνομεν, εἶναι ἀπόδειξις ὅτι κάποιοι ἄνθρωποι ἀναλίσκουν πολλὴν δύναμιν θάρρους καὶ ἰδρώτα ὑπὲρ τῆς κοινῆς υποθέσεως.

Αἱ στήλαι αὗται μεταφέρουν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ὅλης τῆς Ἑλλάδος τὸ προχθεσινὸν πανηγυρικὸν μήνυμα τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῆς ΠΘΕΟΚ ἣτις ἀνεπιφυλάκτως ἐπεκύρωσε τὴν δρᾶσιν τοῦ Δ.Σ. καὶ τὸ ὥπλισε μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην του διὰ τὴν συνέχισιν τῆς αὐτῆς πορείας.

Μεταφέρουν ἐπίσης τὸν ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν καὶ τὴν ἀγωνιστικὴν διάθεσιν τοῦ ἰδίου τοῦ Συμβουλίου τὸ ὁποῖον ὑπόσχεται δι' ἄλλην μίαν φοράν ὅτι θὰ πράξῃ τὸ πᾶν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπιβολὴν τῶν ἀρχῶν τῆς ἀνεξιθρησκείας εἰς τὴν χώραν μας, καὶ τὸν θρίαμβον τῶν ὀρθοδόξων ἰδεῶν.

Ἀρχαιρεσίαι τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Κατόπιν ληφθείσης ἀποφάσεως ὑπὸ τῆς ὁλομελείας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. αἱ ἀρχαιρεσίαι διὰ τὴν ἀνάδειξιν ἀναπληρωματικῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου καὶ ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς τοῦτο ἀπεφασίσθη καὶ ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως, ὁρίσθησαν διὰ τὴν 15 Αὐγούστου ν. ἡ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9ην πρωΐνῃν ἕως 7 ἑσπερινῇν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας ὁδὸς Σολωμοῦ 25.

Συμφώνως τῷ καταστατικῷ τοῦ Σωματείου καὶ ὡς προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ἀρ. 34, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐκθέσωσιν ὑποψηριότητα δεόν νὰ υποβάλλωσι 20 τοὐλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῶν ἀρχαιρεσιῶν σχετικὴν πρὸς τὴν Διοίκησιν τῆς ὁργανώσεως αἵ τρεῖς καὶ νὰ πληρώσωσιν εἰς τὸ Ταμεῖον αὐτῆς δραχ. 10 (νέας) ὡς παράβολον, λαμβάνοντες ἀπόδειξιν ἣν προσαρτῶσιν ἐπὶ τῆς αἰτήσεώς των.

Ἀναμνησθῆναι ἐπίσης πρὸς ἅπαντα τὰ ἐγγεγραμμένα μέλη τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Ἀθηνῶν—Πειραιῶς ὅτι τὸ Συμβούλιον ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως διευκολύνῃ τὴν προσέλευσιν εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρων μελῶν του, ἀπῆλλαξε ὅλους τοὺς ὀφειλέτας παλαιῶν συνδρομῶν (ἐτῶν 1952—53) τῆς υποχρεώσεως νὰ καταβάλλωσι ταύτας, θεωρῶν ταμειακῶς τακτοποιημένους τοὺς καταβάλλοντας τὰς συνδρομὰς τρέχοντος ἔτους 1954.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Δ. Σ. ἔτυχε καὶ τῆς ὁμοφώνου ἐγκρίσεως τῆς Γεν. Συνελεύσεως. Κατόπιν τούτου ἡ πάνδημος συμμετοχὴ τῶν μελῶν τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς πρέπει νὰ θεωρῇται βεβαία.

Ἐντολῇ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος
Δ. Κυριακόπουλος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δημ. Τζιμιόπουλος

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ

Η ΜΕΛΕΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ μελέτη τῶν γραφῶν, ἡ συστηματικὴ καὶ καρποφόρος μελέτη, ἐκ μέρους τοῦ κλήρου, ὑπῆρξεν ἓνα ἀπὸ τὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἀπασχόλησαν ζωηρῶς τοὺς πνευματικὸς ἀνθρώπους κάθε ἐποχῆς. Τόση δὲ ὑπῆρξεν ἡ σχετικὴ ἀπασχόλησις, ὥστε καὶ τὸ θέμα αὐτὸ προσετέθη εἰς τὴν ὁμάδα τῶν θεμάτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζει μία μόνιμος ἐπικαιρότης. Πρὶν ἀκόμη ἀρχίσω κανεὶς νὰ σκέπτεται πόσῃ σπονδαιότητι ἔχει ἡ μεθοδικὴ μελέτη διὰ τὸν κλῆρον, θὰ πρέπει βέβαια νὰ ἀναλογισθῇ ἔστω καὶ δι' ὀλίγον, ποῖος εἶναι ὁ πνευματικὸς καὶ ψυχολογικὸς ρόλος τὸν ὁποῖον ἔχει εἰς τὴν κοινωνίαν ὁ κληρικὸς.

Ὁ Κληρικὸς εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν κοινωνικὴ προσωπικότης. Δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ καλὸς καὶ ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του ὁ κληρικὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὸν λαόν, μὲ ὅλα τὰ στρώματα τοῦ λαοῦ. Ὁ ἐφημέριος θὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πλούσιον καὶ τὸν πτωχόν διὰ νὰ δώσῃ εἰς ἕκαστον τὰς ἀπαιτούμενας ἠθικὰς συμβουλὰς. Θὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀγράμματον διὰ νὰ τὸν φωτίσῃ, καὶ τὸν διανοούμενον, διὰ νὰ ἀνταλλάξῃ μαζὺ του σκέψεις. Θὰ ἐπισκεφθῇ τὸν νέον, διὰ νὰ τοῦ δώσῃ συμβουλὰς, διὰ νὰ τὸν χειραφετήσῃ, νὰ τὸν σωφρονήσῃ, θὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀσθενῆ νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ τὸν διασκεδάζοντα, διὰ νὰ τοῦ ρυθμίσῃ τὸν τρόπον ζωῆς. Γενικῶς δὲν ὑπάρχει τάξις ἀνθρώπων, μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του κληρικὸς, νὰ μὴ ἔρχεται εἰς ὅσον τὸ δυνατόν ἄμεσον ἐπαφὴν.

Μὲ τὰς ὀλίγας αὐτὰς σκέψεις, περὶ τῆς κοινωνικῆς ἀποστολῆς, τὴν ὁποῖαν ἔχει ὁ κληρικὸς νὰ ἐξασκήσῃ, μᾶς εἶναι εὐκολώτερον ἴσως νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν μελέτην τοῦ θεματός μας. Εἶδομεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ κληρικὸς ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα. Ἡ ἰδιότης του αὕτη τὸν υποχρεώνει νὰ εἶναι κάτοχος ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρων γνώσεων. Περισσότερον ὁμως ἀπὸ γνώσεις, ὁ κληρικὸς ὀφείλει νὰ ἔχῃ μεθόδους, μὲ τὰς ὁποίας θὰ χειρισθῇ τὰ διάφορα κοινωνικὰ προβλήματα. Τὰς μεθόδους αὐτὰς θὰ τὰς εὑρῇ εἰς τὰ χριστιανικὰ καὶ ἑλληνικὰ κλασσικὰ κείμενα. Ἐκεῖ νο πού ἐξασφαλίζῃ ἡ μελέτη των δὲν εἶναι κυρίως ἡ γνώσις. Ἄλλ' ἡ μέθοδος μὲ τὴν ὁποῖαν θὰ κατορθώσῃ ὁ κοινωνικὸς ἐργάτης νὰ δώσῃ συμφέρονσαν λύσιν. Μόνον ἔτσι μᾶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐρμηνεύσωμεν, διὰ τὴν οἱ ἱερεῖς τῆς παλαιᾶς διαθήκης ἦσαν κάτοχοι πάσης ἐπιστήμης (=γνώσεως). Ἀσφαλῶς, οἱ ἄνθρωποι αὗτοι δὲν κατεῖχον λεπτομερεῖς γνώσεις περὶ παντὸς θεματος. Κατεγίνοντο ὁμως μὲ τὴν μελέτην του καὶ ἀποκτοῦσαν ἔτσι τὴν γενικὴν ἰδέαν τοῦ ἐπιστημονικοῦ—ἄς εἰπώμεν—αὐτοῦ κλάδου. Τοιοῦτοτρόπως ἐπίσης δυνάμεθα νὰ ἐρμηνεύσωμεν, διὰ τὴν εἰς πολλὰς θρησκείας οἱ ἱερεῖς ἦσαν συγχρόνως καὶ οἱ δικασταί, οἱ διδάσκαλοι, οἱ κοινωνικοὶ ἡγέται, οἱ ἱατροὶ οἱ ἀστρονόμοι κλπ. Ὁ ἱερεὺς διαχειρίζεται καθ'αὐτὸ τὴν θρησκείαν.

Δεδομένου δὲ ὅτι ὁ μεταφυσικὸς κόσμος, ἡ θρησκεία, ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ὁ παράγων, ὁ ὁποῖος πρὸ παντὸς ἄλλου συνεκλόνησε καὶ συνεκίνησε τὸν ἄνθρωπον, ὁ ἱερεὺς εἶναι τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον κάθε ἄνθρωπος θέλει νὰ βλέπῃ ζῶσαν τὴν κάθε εἰδους ἀρετὴν καὶ ἐνίσχυσιν. Εἰς τὰς διαφορὰς ἱστορικὰς περιπετείας τόσον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ὅσον καὶ τῆς πολιτικῆς ἱστορίας, ὁ κληρικὸς ἐστάθη τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον ἡ κοινωνία ἐβλεπε, πολλάκις δὲ καὶ εὗρε κοινωνικὸν εὐεργέτην καὶ διαρρυθμιστὴν.

Ἰδού λοιπόν. Καὶ μόνον τὸ γεγονός αὐτὸ προϋποθέτει γνῶσιν αὐστηρῶν μεθόδων, αἱ ὁποῖαι μόνον διὰ τῆς μελέτης ἀποκτιῶνται. Καὶ ἐὰν σήμερον οἱ κληρικοὶ δὲν καλοῦνται νὰ ρυθμίσουν κοινωνίας ὁλοκληροῦς, καλοῦνται ὅμως νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς μίαν ταλαντευομένην οἰκογένειαν, καλοῦνται νὰ καθοδηγήσουν μίαν ὀργανωμένην φιλανθρωπικὴν κίνησιν, νὰ ὁργανώσουν μίαν οἰανδήποτε κοινωνικὴν ἐκδήλωσιν. Ὅλα αὐτὰ προϋποθέτουν κόπον ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον. Ὁ πνευματικὸς πλοῦτος εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἀποκτηθῇ χωρὶς κόπον καὶ μόχθον. Εἰς τοὺς βίους τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τοὺς συναντῶμεν προσηλωμένους ἐπὶ ὁλοκληροῦς ἡμέρας εἰς τὰ συγγράμματα.

Πολλοὶ σοφοὶ καὶ λόγοι ἄνδρες ἄφισαν τὴν τελευταίαν πνοὴν των εἰς τὰς σελίδας κάποιου βιβλίου. Μόνον ἔτσι ὅμως ἐκαλλιέργησαν τὸν πνευματικὸν των πλοῦτον, ἐχάλεψαν τὴν σκέψιν των καὶ τέλος ἐδημιούργησαν τὰ μνημεῖα τοῦ πνεύματος εἰς τὰ ὁποῖα κάθε θνητὸς εὐρίσκει ἀνακούφισιν καὶ ἐφόδιον, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ χαράξῃ ἀσφαλῶς πορείαν εἰς τὸ ταλαντευόμενον σκάφος του.

Πολὺ ὀρθῶς παρατήρησεν σοφὸς ἅγιος τῆς ἐκκλησίας μας, ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ σχέσις κληρικοῦ καὶ ἐρευνῆς, ὥστε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διαχωρίσωμεν τὰς δύο αὐτὰς ἐννοίας, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν ὁλοκληρωμένην ἐν τῇ συνειδήσει ἡμῶν τὴν ἐννοιαν τοῦ κληρικοῦ. Τὴν τόσον ἐπιτυχὴ αὐτὴν παρατήρησιν δυνάμεθα ἀσφαλῶς νὰ ἐννοήσωμεν καὶ ἐὰν ἀναλογισθῶμεν μίαν ἀπὸ τὰς πλέον συνήθεις περιπτώσεις. Ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ὡς γνωστόν, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Κυριακῆς κυρίως προσευχῆς κλείει μέσα του κάθε εἰδους ἄνθρωπον. Μέσα εἰς τὸν ναὸν εὐρίσκειται ὁ διανοούμενος διπλὰ εἰς τὸν ἀγράμματον. Ὅταν λοιπὸν ὁ ἱερεὺς θὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ βήματος διὰ νὰ κηρύξῃ, καλεῖται νὰ ικανοποιήσῃ καὶ τοὺς δύο. Ὁ λόγος του δηλαδὴ ὀφείλει νὰ εἶναι λιπαρὸς εἰς νοήματα καὶ ἁπλοῦς εἰς ὕφος, ὥστε καὶ τὸν πρῶτον νὰ ικανοποιήσῃ καὶ τὸν δεύτερον νὰ μὴ ἀφίσῃ ἀμέτοχον τοῦ λόγου. Ποῖος ὅμως ἄλλος ἐκτὸς τῆς μελέτης θὰ ἐφοδιάσῃ τὸν ἱεροκήρυκα μὲ τὴν ἐντελῶς ἀπαραίτητον αὐτὴν μέθοδον; Ἡ ἱερὰ ἐξομολόγησις, ἡ καθόλου κατήχησις προϋποθέτουν μέθοδον μὲ τὴν ὁποίαν ὁ κληρικὸς θὰ ἐνσπεύρῃ τὰς σκέψεις του καὶ θὰ καρποφορήσουν ἄλλως ὁ κόπος θὰ εἶναι πολλὸς καὶ τὰ ἀποτελέσματα δυσανάλογα πρὸς αὐτόν.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ἀναμφισβητήτως Διεθνὴς Φυσιολογία· ἀνήκει εἰς ὅλον τὸν Χριστιανικὸν κόσμον καὶ δι' αὐτὸ ἀπεκλήθη Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν. Αὐτὸς δὲν εἶναι τίτλος ποῦ ἀπέδωσε εἰς αὐτὸν αὐθαρέτως ἡ Ἱστορία. Ὁ ἴδιος εἰς ὅλα τὰ ἔθνη ἀπηνθύνθη, ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἠγάπησε, δι' ἣν τὴν οἰκουμένην εἰργάσθη, ὥστε νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ πλησίον τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Διδασκαλία του δὲ ἔχει τοπικὸν χαρακτῆρα, οὔτε διέπεται ἀπὸ ἐθνικιστικὸν φρόνημα. Εἶναι λοιπὸν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διεθνὴς φυσιολογία καὶ τὸ ἔργον Του Παγκόσμιον.

Θὰ εἶναι ὡς ἐκ τούτου τολμηρὸν νὰ συνδέσῃ κανεὶς τὴν Ἱστορικὴν Αὐτὴν Μορφήν μὲ ἓνα ὀρισμένον ἔθνος ἢ μίαν ὀρισμένην ἀνθρωπίνην κοινότητα· θὰ εἶναι κατὰ ξένον καὶ ἀντίθετον πρὸς τὸ ἀκραφνὲς πνεῦμα τῆς Διδασκαλίας τοῦ Παύλου.

Ἡ πρόνοια ὅμως τοῦ Θεοῦ ἐνεργοῦσα διὰ μέσου τῶν ἱστορικῶν συνθηκῶν καὶ συμπλέκουσα τὰ γεγονότα συνδέει τὸ Παῦλον μὲ τοὺς Ἕλληνας.

Τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς Εὐρωπαϊκῆς γῆς, ὅπου ἀπεβίβασθη ὁ Μέγας αὐτὸς πρωταθλητὴς τοῦ Χριστιανικοῦ Ἀγῶνος ὑπῆρξε Ἑλληνικὸς λιμὴν, περιοχὴ πλησίον τῆς σημερινῆς Καβάλλας. Ἡ πρώτη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἐν Εὐρώπῃ, ἰδρυθὴ ἐπὶ Ἑλληνικοῦ ἑδάφους, ὑπὸ τοῦ Παύλου εἰς Φιλίππους. Ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ Βέρροια, αἱ Ἀθῆναι, ἡ Νικόπολις, ἡ Κόρινθος, ἡ Κρήτη ὑπῆρξαν στάδια δρόσεως καὶ ἀγώνων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Ἡ γλυκύμολπος καὶ ἐκφραστικὴ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων ἐγένετο ὄργανον διαμηνύσεως καὶ ἀνὰ τὸν κόσμον ἐξαγγελίας τῶν ἀθανάτων ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς αὐταὶ διεμορφώθησαν εἰς τὸ θεῖον καὶ ἅγιον ἐργαστήριον τῆς ἀδαμαντίνης καρδίας τοῦ Παύλου. Αἱ ἐπιστολαὶ Του ἔχουν γραφῇ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.

Τὰς περισσότερας ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπιστολῶν τὰς ἀπῆρθε εἰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὰς ὁποίας ὁ ἴδιος ἴδρυσεν. Οὕτω ἔγραψε πρὸς Φιλίππαιους, δύο πρὸς Θεσσαλονικεῖς, δύο πρὸς Κορινθίους, πρὸς Τίτον (Ἐπίσκοπον Κρήτης). Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ πρὸς Ἑφραίμους Ἐπιστολὴ δὲν ἀπηνθύνθη εἰς πολίτας Ἑλληνικωτάτης πόλεως, νῆς Ἐφέσου;

Ἐδῶ δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ διάφορα μέση ἐπεκινῶναι μετὰ τοῦ πλήθους ἢ διὰ μέσου τῶν συναγωγῶν ἢ ὡς ἰδιώτης ἀπὸ τὰς πλατείας, εἰς τὰς Ἀθῆνας ἔλθων, ὁμιλεῖ ἀπὸ τοῦ ἐπιστήμιου ρητορικοῦ βήματος τῆς πόλεως, τὸν Ἀρεῖον Πάγον.

Αὐτὸς ὁ δεσμὸς δὲν εἶναι τυχαῖος. Ὁ Ἀπόστ. Παῦλος ἔτρεφε μίαν ἐκτίμησιν εἰς τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα. Ἀπὸ ἐν χωρίον τῆς ἐπὶ τοῦ Ἀρεῖου Πάγου ἀθανάτου Δημηγορίας του, πληροφοροῦμεθα, ὅτι εἶχε μελετήσει τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμόν. Οὕτω λέγει «ὡς καὶ τινες τῶν καθ' ἡμᾶς ποιητῶν εἰρήκασιν· τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν» (Πράξ. ΙΖ, 28). Ἀλλοστε τὸ περιβάλλον τῆς Ταρσοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεντάρχη τοῦ ἐξησφάλισε τὴν προσέγγισιν μὲ τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα. Διησθάνθη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν ὑπε-

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΠΤΟΥ ΗΓΕΙΟΥ ΜΑΣ

Κατωτέρω δημοσιεύομεν Ἐπιστολὴν τοῦ Πανερωτάτου Προέδρου τῆς Ἐκκλησίας Ἡμῶν γέμουσαν πολυτίμων συστάσεων καὶ κατευθυντηρίων γραμμῶν πρὸς ὅλους, τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπὸ τὴν Σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Κ Ε Ρ Ο Σ
τὰ Μέλη τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Π.Φ.Ε.Ο.Κ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Χάρις Ὑμῖν καὶ Εἰρήνῃ ἀπὸ Θεοῦ πατρ' Ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Διὰ τῶν παρόντων πατρικῶν Ἡμῶν γραμμάτων ἀποστέλλομεν τὸν θερμὸν χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἀγῶνος ὑπὲρ Αὐτῆς συνελθόντας καὶ συγχάρομεν αὐτοὺς θερμῶς διὰ τὸν ζήλον καὶ τοὺς διωγμούς Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ὁ σκοπὸς δι' ὃν συνεκλήθητε ἀναφερόμενος εἰς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν Δόξαν μιᾶς Ἀθανάτου Ἰδέας, πρέπει νὰ ἀναβιβάσῃ ὅλους τῆς συνέδρους εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς χριστιανικῆς ἀξιοπρεπείας καὶ σοβαρότητος. Ὡς ἐκ τούτου ἀντιδικταί, ἀντεγκλήσεις ἐκδηλώσεις ἐμπαθείας, προσωπικαὶ μάχαι πρέπει νὰ ἀπουσιάζουσιν ἐκ τῆς Συνελεύσεως Ἡμῶν, ἐχούσης χαρακτηριστὴρ Ὁρθοδόξου Συνόδου. Μὴ λυπήσητε τὸ παρευρισκόμενον Ἅγιον Πνεῦμα οὔτε καὶ ἐμὲ θύσαντα ὑπὲρ Ὑμῶν καὶ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος πᾶν ὅτι, ἔφερον κατὰ κόσμον ἔνδοξον καὶ τίμιον.

ροχὴν τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος καὶ ἀντελήφθη τὴν ἀξίαν τῆς συμβολῆς του διὰ τὴν διάδοσιν καὶ ἐμπέδωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἡ πλέον εὐλογημένη ἡμέρα τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὑπῆρξε ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ Ἀπ. Παῦλος ἀπεβιβάσθη εἰς Ἑλληνικὸν ἔδαφος. Χωρὶς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν, ποῦ ἐνεφύσησε ὁ Ἀπ. Παῦλος εἰς τὸν φθίνοντα ἑλληνισμόν, θὰ ἐνεκροῦτο καὶ θὰ ἐνεταφιάζετο ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς εἰδωλολατρίας. Ὑπὸ τὴν σκιά τῆς Ἀκροπόλεως ὑπεγράφη ἡ πλέον σοβαρὰ συμφωνία τῆς Ἱστορίας, συμφωνία μεταξὺ δύο πνευματικῶν κολοσσῶν τοῦ κολοσσοῦ τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως, τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος καὶ τοῦ κολοσσοῦ τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς Θείας Χάριτος.

Ἡ Θεία Πρόνοια συνέδεσε τὸν Ἑλληνισμόν καὶ τὸν Χριστιανισμόν. Ἐκ τοῦ ὑπερόχου αὐτοῦ Συνδέσμου προέκυψε ὁ νεώτερος Ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμὸς, ὅστις τόσας ὑπηρεσίας προσέφερε εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁργανον δὲ αὐτοῦ τοῦ ἔργου τῆς Θείας Προνοίας, ἐγένετο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος...

Εἶναι λοιπὸν Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, ἀλλὰ καὶ Διδάσκαλος τῶν Ἑλλήνων ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τίτλον τιμῆς διὰ τοὺς Ἑλληνας. Κεφάλαιον ὑψίστης σπουδαιότητος διὰ τὸ Ἔθνος μας. Εἶναι ὁμως καὶ πηγὴ σημαντικῶν εὐθυνῶν. Δὲν ἔχομεν ἀντιληφθῇ οἱ νεώτεροι Ἑλληνες, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος δὲν εἶναι ἡ Ἑλλάς τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων. Ἐὰν ἦτο μόνον αὐτό, τότε ἀσφαλῶς θὰ

Ἐπιπροσθέτως συνιστῶμεν, ὅπως ἀποφευχθῇ πᾶς ὑπαινιγμὸς, δυνάμενος νὰ δώσῃ πολιτικὸν χαρακτήρα εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα, καθ' ὅσον τοῦτο ἀπαγορεύεται ρητῶς ἀπὸ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας καὶ δὲν συμφέρει τοιοῦτος χαρακτηρισμὸς.

Ἐπὶ τῷ τέλει τῆς πατρικῆς συστάσεως εὐρισκόμενος ἐκφράζω τὴν εὐαρέσκειάν μου πρὸς τὸ Δ. Σ. ὅπερ καίτοι δὲν ἠδυνήθη νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὅσα ἠυχήθημεν καὶ ἠλπίσαμεν κατὰ τὴν ἐκλογὴν του, ἐν τούτοις εἰργάσθη μετ' ἀξιεπαίνου ζήλου καὶ ἐπαινετῆς αὐταπαρνήσεως.

Πρὸς ἅπαντας δὲ τοὺς συνέδρους ἐκφράζω τὴν εὐχὴν ἅμα δὲ καὶ τὴν πατρικὴν ἀξίωσιν, ὅπως φιλαδέλφως ἐπανδρώσωσι τὸ Δ. Σ. δι' ἀνδρῶν ἱκανῶν, ἐμφορουμένων ὑπὸ Ἱεροῦ ζήλου καὶ διατεθειμένων νὰ ἐργασθῶσιν χάριν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἅμα δὲ σκεφθῶσιν κατὰ τῖνα τρόπον ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Ἀγὼν θὰ προαχθῇ Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

† Ὁ Πρ. **Φλωρίνης Χρυσόστομος**

εἶχε χαθῇ πρὸ τῆς δυνάμεως τοῦ χρόνου καὶ τῆς Ἱστορίας. Θὰ ἦτο σῶμα χωρὶς πνοὴν καὶ τότε μόνον πτωματὶν θὰ ἀνέδιδε καὶ τίποτε πλέον αὐτοῦ. Ἡ χριστιανικὴ πίστις ἐξησφάλισε τὴν πνοὴν καὶ οὕτω διετήρησε εἰς τὴν ἱστορικὴν ζωὴν τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος. Τὸ Ἑλληνικὸν λοιπὸν Ἔθνος εἶναι ἱστορικὸν ἀποτέλεσμα ἑλληνικῶν στοιχείων, ἀφομοιωθέντων ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν πίστιν.

Αὕτη ὁμως ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια περιφρονεῖται ἀπὸ τοὺς διανοουμένους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Τὸ ἀνώτατον πνευματικὸν καθίδρυμα τῆς χώρας μας, τὸ Πανεπιστήμιον, κοσμεῖται ἀπὸ τὰ ἐμβλήματα τῆς εἰδωλολατρικῆς Ἑλλάδος (γλαῦκες, Ἀπόλλων, Ἀθηνᾶ) καὶ ἀπουσιάζουν καὶ ἀπὸ αὐτῆς ἀκόμη τὴν Θεολογικὴν Σχολήν, τὰ χριστιανικὰ ἐμβλήματα!! Προδοσία τῶν ἱστορικῶν συνθηκῶν, τῆς δημιουργίας τοῦ χριστιανικοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Δὲν μᾶς τιμᾷ μόνον ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὰς Ἀθήνας· ἀλλὰ καὶ μᾶς καθιστᾷ καὶ ὑπευθύνους. Ὁφείλομεν νὰ ἀξιοποιήσωμεν τὴν προσπάθειαν καὶ τὴν συμβολὴν τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου, τοῦ Ἀπ. Παύλου. Ὁφείλομεν καὶ εἰς τὴν ἰδιωτικὴν καὶ εἰς τὴν δημοσίαν ζωὴν νὰ ἐφαρμόσωμεν τὰς ἀξίας καὶ τὰς ἀρχάς, ποῦ διεκήρυξε ὁ Ἀπ. Παῦλος. Πρέπει ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀπ. Παύλου νὰ γίνῃ γνώμων εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας. Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος πρέπει μόνον ὡς ἀνάμνησιν νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰδωλολατρίας. Τὴν ζωτικότητά του δὲ νὰ τὴν ἀντλή ἀπὸ τὰς ἀστείρευτους πηγὰς τοῦ χριστιανικοῦ μεγαλείου, ποῦ ἤνοιξε εἰς Ἑλλάδα ὁ Ἀπ. Παῦλος.

Η ΑΝΘΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΒΑΘΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Κατωτέρω παραθέτομεν τὸ πρῶτον ἀποσπασμα ἐκ τῆς ἀποσταλείσης ἡμῖν συνεργασίας παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ κ. Α. Γεροκωστοπούλου, ἀνθολογήσαντος μὲ πολλὴν γνῶσιν καὶ εὐσβείαν τοὺς αἰζώους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, μέσῳ τῶν ὁποίων ἡ ἀντίλησις τῆς πίστεως εἶναι πάντοτε ἀσφαλὴς καὶ ὀρθόδοξος

Ο ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

(Ἐκ τοῦ Μ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ)

Α' Ἐρωτ. Τί ἐστὶ Θεὸς καὶ διατί λέγεται Θεός;
Ἀπόκ. Θεὸς ἐστὶν οὐσία νοερὰ καὶ ἀθεώρητος καὶ ἀνερμήνευτος. Θεὸς ἐστὶν πνεῦμα αἴθλον, ὁφθαλμοὺς ἀκρίβητος καὶ νοῦς ἀεικίνητος. Θεὸς ἐστὶν οὐσία δημιουργικὴ πάντων τῶν ἀοράτων καὶ ὁρωμένων κτισμάτων. Λέγεται Θεός, ἀπὸ τοῦ θεωρεῖν τὰ πάντα, ὡσάν Θεωρὸς καὶ Θεός, ἡγουν Θεατὴς τῶν πάντων.

Καὶ πάλιν Θεὸς λέγεται, ἀπὸ τοῦ θέειν καὶ τρέχειν νοητῶς ἀχρόνως τὰ πάντα. Ὁ γὰρ Θεὸς αἰὶ πανταχοῦ πάρεστι. Εἷς Θεὸς τῶν Θεῶν καὶ Κύριος τῶν Κυρίων καὶ πλὴν αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἄλλος.

Λέγονται δὲ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι κατὰ χάριν, ὡς τὸ «ἐγὼ εἶπα θεοὶ ἐστέ καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες» (ψαλμ. 81).

ΤΟ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἐρωτ. Καὶ ὡς ἐνὶ εἷς, πῶς λέγομε αὐτὸν ἕνα Θεὸν τρισυπόστατον, Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα; Ἴδου γὰρ τρεῖς λέγομεν καὶ οὐχὶ ἕνα. Ἀλλὰ διδάξον ἡμᾶς, πῶς ἐστὶ εἷς Θεός; καὶ πῶς πάλιν τρία πρόσωπα περὶ Θεοῦ λέγομεν; θαυμαστὸν ἡμῖν φαίνεται τοῦτο, ὅπως καὶ εἷς ἐστὶν ὁ Θεὸς καὶ τρία τὰ πρόσωπα αὐτοῦ.

Ἀπόκ. Ἄκουε συνετῶς καὶ νοήσεις τὸ τῆς Ἀγ. Τριάδος μυστήριον, καθὼς δύναται νοῦς ἀνθρώπου νοῆσαι. Ὡς ἐμοὶ πλὴν δοκεῖ, πρὸς τὴν κατὰ δύναμιν ἡμῖν τῶν λέξεων, λέγεται τοῦτο.

Ὁ γὰρ Θεὸς ἀνερμήνευτος ἐστὶ καὶ διὰ τοῦτο οὐ δυνάμεθα καταλαβεῖν αὐτοῦ τὴν φύσιν· οὐδὲ ὁμοῖος ἡμῶν ἐστὶ μονοπρόσωπος ἐγινώσκωμεν ἂν αὐτόν, ὡς γινώσκωμεν ἀλλήλους ἡμᾶς, Ἀλλ' ἐστὶ εἷς μὲν ὁ Θεὸς τὰ δὲ πρόσωπα τρία. Καὶ βλέπε ἀπ' ἄρτι τὰ γενόμενα.

γ'. 4 Εἰκὼν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου τῆς Τριαδικῆς Θεότητος.

«Εἰ δ' οὐκ ἄρκει σοὶ τὸ ἡλίον παραδείγμα, εἰς ἐπίγνωσιν τῆς τρισυποστάτου Θεότητος, βλέπε καὶ ἄλλην εἰκόνα Θεοῦ· ἐστὶ δὲ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

«Ὅτε γὰρ ἐμελλεν ὁ Θεὸς πλάσσειν τὸν ἄνθρωπον εἶπε· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν».

α'. Ἴδου λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, εἰκὼν ἐστὶ τοῦ Θεοῦ, ἡγουν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐνὶ δὲ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μία μὲν τρισυπόστατος δὲ· τρία πρόσωπα ἔχει ἡ ψυχὴ καὶ πῶς;

ἄκουσον. ἔστι ἡ ψυχὴ ἐν πρόσωπον Ἡ δὲ ψυχὴ γεννᾷ τὸν λόγον· καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος. ἄλλο πρόσωπον. Ἡ δὲ ψυχὴ ἐκπορεύει καὶ τὴν πνοήν· Καὶ ἰδοὺ ἡ πνοὴ ἄλλο πρόσωπον. Ἴδου πρόσωπα τρία, ψυχὴ, λόγος, πνοή. Καὶ γὰρ ὁ λόγος καὶ ἡ πνοὴ τῆς ψυχῆς εἰσὶν, οὐχὶ τοῦ σώματος, ἐπειδὴ τῆς ψυχῆς ἐξελεύσεως ἐκ τοῦ σώματος οὔτε λόγος ἐναπομένει τῷ σώματι, οὔτε πνοή, ἀλλὰ κείται τὸ σῶμα καὶ ἄπουν καὶ ἄλογον. Ὁ δὲ λόγος καὶ ἡ πνοὴ εἰσὶ μετὰ τῆς ψυχῆς· καὶ ἐκ τούτων δῆλον ἐστὶν ὡς, ὅτι καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ πνοὴ ἀπὸ τῆς ψυχῆς εἰσὶ, καὶ τῆς ψυχῆς εἰσὶ πρόσωπα· καὶ ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ψυχὴ πρόσωπον ἐν· καὶ ὁ λόγος ἄλλο πρόσωπον, καὶ ἡ πνοὴ ἕτερον πρόσωπον. Ἴδου τρία πρόσωπα τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ ψυχὴ μία καὶ οὐ τρεῖς...

Β'. 5 Καὶ ἐστὶ ἡ μὲν ψυχὴ εἰς τύπον τοῦ Πατρὸς· ὁ δὲ λόγος τῆς ψυχῆς εἰς τύπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἡ δὲ πνοὴ τῆς ψυχῆς εἰς τύπον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὡς γὰρ ἡ ψυχὴ ἀγέννητος, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἀγέννητος· καὶ ὥσπερ ὁ λόγος γεννητὸς ἀπὸ τῆς ψυχῆς, οὕτω καὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, γεννητὸς ἀπὸ τοῦ Πατρὸς. Καὶ εἶπον οὕτω· ψυχὴ, λόγος καὶ πνοή, μία ψυχὴ καὶ οὐ τρεῖς. ἀχώριστος γὰρ ὁ λόγος καὶ πνοὴ ἀπὸ τῆς ψυχῆς.

Ὁμοίως ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱός, ἥτοι Λόγος καὶ Πνεῦμα εἷς Θεός, καὶ οὐ τρεῖς· ἀχώριστος γὰρ ὁ Λόγος καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ θεῖον ἐκ τοῦ Πατρὸς.

Καὶ καθάπερ ἀόρατος ἡ ψυχὴ, οὕτως ἀόρατος καὶ ὁ Θεός. Καὶ οὕτως, ὅταν διστάξης ἐν τῷ νοῦ σου, καὶ λέγης, πῶς ἐνὶ ὁ Θεὸς εἷς καὶ ἐνὶ καὶ τρισυπόστατος; ἐνθυμοῦ τῆς ψυχῆς σου καὶ λέγε Ὡς περ ἡ ψυχὴ μου μία ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τρισυπόστατος, ψυχὴ, λόγος καὶ πνοή· οὕτω καὶ ὁ Θεὸς εἷς ἐστίν, ἀλλ' ἐστὶ καὶ τρισυπόστατος, Πατὴρ, Λόγος καὶ Πνεῦμα ἅγιον. Καὶ λέγε ἐν τῷ νοῦ σου· ὅτι ἐὰν ἡ ψυχὴ, τὸ ποίημα τοῦ Θεοῦ, ὁμοίως καὶ ὁ ἥλιος ἐστὶ τρισυπόστατος, ἡ δὲ φύσις αὐτῶν μία, πόσω μάλλον ὁ Θεὸς ὁ Ποιητὴς τούτων! Ὅτι ἐνδέχεται τὸ εἶναι οὕτως, ὥστε εἶναι αὐτὸν ἕνα τῇ φύσει, καὶ τρισυπόστατον τοῖς προσώποις; καὶ ἀληθῶς ἐνδέχεται. Ὡς γὰρ ἡ ψυχὴ, λόγος, καὶ πνοή, τρία πρόσωπα, καὶ μία φύσις ψυχῆς καὶ οὐ τρεῖς ψυχαί. Οὕτω Πατὴρ, Λόγος καὶ Πνεῦμα ἅγιον, τρία πρόσωπα, καὶ εἷς τῇ φύσει Θεός, καὶ οὐ τρεῖς Θεοί. Οὕτως ἐὰν συλλογίσῃ πάντοτε, οὐ μὴ βλασφημῆσῃ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος.» (Μ. Ἀθ. 4718).

6 γ'. Εἰκὼν Ἀγ. Τριάδος τὸ πῦρ.

«Ἀλλ' ἀκμὴν ἀκόμη καὶ ἄλλην εἰκόνα Θεοῦ ἄκουσον ἀγαπησέ.

Ἴδου τὸ πῦρ· ἐν ἔστι ἄλλως καὶ τρισυπόστατον. Αὐτὸ γάρ, ἐν ἐστὶ τὸ ὑποκείμενον πῦρ, τὸ δὲ καυστικὸν αὐτοῦ ἕτερον πρόσωπον, καὶ τὸ φωτιστικὸν αὐτοῦ, ἄλλο πρόσωπον. Ἴδου λοιπὸν τρία πρόσωπα τοῦ ἑνὸς πυρός, ἡγουν τὸ ὑποκείμενον πῦρ, καὶ τὸ καυστικὸν καὶ τὸ φωτιστικόν· μία δὲ φύσις τοῦ πυρός καὶ οὐ τρεῖς. Ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ Θεοῦ· ὁ γὰρ Πατὴρ ἐνὶ τὸ πῦρ· ὁ Υἱὸς τὸ καυστικόν· καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐνὶ τὸ φωτιστικόν. Καὶ ὥσπερ ἐπὶ τοῦ πυρός, τὸ ὑποκείμενον πῦρ, τὸ καυστικὸν καὶ τὸ φωτιστικόν, ἐν λέγομεν καὶ οὐ τρία· οὕτω λέγομεν καὶ ἐπὶ Θεοῦ τὰ τρία πρόσωπα, τὸν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Μιά ματιά όταν ρίξωμεν εἰς τὴν ἱερὰν Δωδεκάδα τῶν Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου θὰ δοκιμάσωμεν τὴν πλέον Ἀγίαν συγκλίνησιν. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἀδελφοὶ καὶ ὁ δεσμός των αὐτὸς εὐλογηθεὶς καὶ ἐξαγιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος, ἀπετέλεσε διὰ τὸ ἔργον τοῦ τὴν εὐγενεστέραν προσφορὰν.

Μόλις ἐκλήθησαν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος «ἀφέντες πάντα ἠκολούθησαν Αὐτῷ». Ἡ Θυσία των αὐτῇ ὑπῆρξε μεγίστη. Δίκτυα βέβαια καὶ ψαροπούλες ἄφρησαν. Μὰ αὐτὰ ἦσαν γι' αὐτοὺς ὅλος ὁ κόσμος. Ἄφρησαν λοιπὸν ὅλον τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄφρησαν μ' ὅλην τὴν καρδίαν. Ἀλλωστε δὲν ἔμειναν ἀσυγκίνητοι μόνον ἀπὸ τὰ ὀλικά ἀγαθὰ. Καὶ αὐτὴν τὴν ἀγάπην, τὴν πρὸ τρυφερῇ καὶ τὴν πρὸ στοργικῇ, τὴν ἠρνήθησαν ἢ μᾶλλον τὴν ὑπέταξαν εἰς τὴν Μοναδικὴν καὶ Ἀγίαν Ἀγάπην, τοῦ Σωτῆρος. Ὁ γέρος πατέρας Ζεβεδαῖος μένει μὲ τὰ δίκτυα στὴ ψαροπούλα καὶ οἱ χαριτωμένοι λεβέντες τοῦ φεύγουν ἀπὸ κοντὰ του. Ββαί! δὲν μπορούμε νὰ ἰσχυρισθῶμε, ὅτι ἠρνήθησαν τὰ καθήκοντά τους ἀπέναντι τῆς οἰκογενείας των, μὰ τὴν οἰκογένειαν των τὴν εἶδαν σὰν ἓνα μέρος τῆς μεγάλης οἰκογενείας, ποὺ ἔχει πατέρα καὶ ἀρχηγὸ τὸν Χριστό. Ἔτσι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸ δὲν ὠχυρώθησαν πίσω ἀπὸ τὴν στενὴ ἀντίληψιν τῶν «οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων» γιὰ νὰ ἀρνηθῶν τὰς ὑποχρεώσεις των πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Χριστοῦ. Πίστεψαν, ὅτι δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀνῆκουν στὸν ἑαυτὸν τους, οὔτε σὲ πράγματα, ποὺ προσδιορίζουν μὲ τὴν ἀσφικτικὴ λέξι «μου».

Καὶ ἔτσι ἐλευθερωμένοι ἀπὸ κάθε δεσμό, μὲ μιὰ ἀνώτερη ἀντίληψιν γιὰ τὴν ἀποστολή τους, ἔταξαν τοὺς ἑαυτοὺς των εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου.

Ἀπὸ τὴν στιγμή αὐτὴ χωρὶς καὶ οἱ ἴδιοι νὰ τὸ ὑποπτευθῶν, ἔγιναν Μεγάλοι. Καὶ Μεγάλους τοὺς ἔκανε ἡ ἀπόλυτος ἀδιαφορία γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους. λέγει ὁ Παῦλος «Ἡμεῖς τοὺς Ἀποστόλους ἐσχάτους ὡς ἐπιθανατίους ἀπέδειξε . . . μέχρι τῆς παρουσίας ὥρας καὶ πεινώμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν». Φτωχοὶ καὶ καταφρονεμένοι θὰ ἦσαν καὶ ἂν παρέμεναν ψαράδες τῆς Γαλιλαίας. Μὰ τώρα ἡ φτώχεια τους καὶ ἡ καταφρόνησις αὐτῇ δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἀποτυχημένης ὀλικά ζωῆς· εἶναι παράσημο, τιμὴ καὶ δόξα, μιὰ ποὺ ὀφείλεται στὴν ἐπιθυμία τους νὰ «θήσουν ἀδάπανον τὸν θησαυρὸν τοῦ Εὐαγγελίου» εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Συνεργάται τοῦ Κυρίου, οἱ ἀγαπάμετοι ἀδελφοί. Ἡ καρδιά τους φωτισμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Λυτρωτοῦ δὲν ἐπιχειρεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεόν, διότι τὸν αἰσθάνεται. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐκφράζει χαρακτηριστικὰ τὴν μυστικὴ αὐτὴ ἐνατένισιν τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν λέξιν «ἐπόπτης». Ἐπόπται τῆς ἐκείνου Μεγαλειότητος! Καὶ ὅσα εἶδαν καὶ ἄκου-

σαν μὲ ἐξαγνισμένα αἰσθητήρια τῆς ψυχῆς τοὺς αὐτὰ διακηρύσσουν. Δὲν προσπαθοῦν νὰ πείσουν μὲ ἐπιχειρήματα· ὁμιλεῖ ἡ ἴδια ἡ καρδιά τους καὶ ἀπευθύνεται στὶς καρδιές, στὶς ἀδιάφθορες καρδιές, ποὺ μπορεῖ νὰ ζοῦσαν μέσα στὴν πλάνη τῆς εἰδωλολατρείας, δὲν εἶχαν χάσει ὅμως τὴν νοσταλγία τοῦ ὕψους, τοῦ ὠραίου, τοῦ Ἀγίου. Ἡ Ἱεραποστολή τους δὲν ἔχει σχολαστικὸ χαρακτῆρα· δὲν κινεῖται δηλαδὴ μέσα στὰ ὅρια κανόνων καὶ τύπων. Εἶναι ἀπόλυτη, ἀδέσμευτη, πηγαία. Εἶναι κάτι ποὺ θὰ μᾶς θυμίξῃ τὴν ἔκστασιν τῶν προφητῶν, μὲ τὴν διαφορά ποὺ ἐδῶ τὸ προσωπικὸ στοιχεῖο ἔχει πρὸ βαρύνουσα θέσι.

Δηλαδὴ ἐνῶ ὁ προφήτης μὲ τὶς συμβολικὰς του πράξεις, τὰ ὁράματα κ.τ.λ., προκαλοῦσε τὸ δέος τῶν ἀνθρώπων χωρὶς ὥστ' ὅσο νὰ ἐπιτύχῃ ἀμέσως καὶ τὸ πλημύρισμα τῆς ἀγαθῆς καὶ καθαρῆς καρδίας ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Χάριτος, οἱ Ἀπόστολοι μὲ σαφῆς ὁμιλοῦντες ἀνεμόχλευον τὰ βάθη τῶν ἀκροατῶν τους καὶ ἐπετύγχανον ἀμέσως τὴν μεταστροφὴν ἐκείνων, ποὺ ἦσαν δεκτικοὶ τῆς Χάριτος. Ἱστορικὸν παράδειγμα, ἡ μεταστροφή τῶν 3.000 ψυχῶν ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ Πέτρου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς.

Τὸ ἔργον τους ὑπῆρξε κοσμοσωτήριο. Γκρέμισαν φραγμούς, κοινωνικοὺς, φυλετικούς, θρησκευτικούς καὶ ἔνωσαν τὴν κατακομματιασμένη ἀνθρωπότητα μὲ μιὰ Ἀγία Ἐνότητα, τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μονάχα ἡ προβολὴ τοῦ Οὐρανοῦ στὶς χριστιανικὰς ψυχὰς, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἡ μία ὁρατὴ ποίμνη ποὺ σφυρηλατεῖ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἱεροὺς δεσμοὺς τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς ἀδελφῆς ἰσότητος. Κατόρθωμα Ἀκατόρθωτο μὲ κοσμικὰ καὶ ἀνθρώπινα ἐφόδια. Κατόρθωμα κατορθωμένο μόνον ἀπὸ θεοκίνητες ψυχὰς, ποὺ ἀκτινοβολοῦν ἀπλότητα, ἀγάπην, φλογερὸ ζῆλον, ἀνύστακτὴν προσοχήν. Καὶ τέτοιοι ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ τέτοια ἡ ζωὴ, ποὺ ἔζησαν. Ἀποστολική!

Δακρύζει κανεὶς συγκρίνων τὴν σημερινὴν χιλοκομματιασμένη «Ἐκκλησίαν» μὲ τὴν «Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων. Ὅχι πῶς καὶ τότε δὲν εἶχαν τὶς διαφορὰς τους· μὰ τὶς διαφορὰς αὐτὲς ποτὲ δὲν τὶς ὑψωναν σὲ φραγμοὺς καὶ τοίχους χωρίζοντας. Κι' ὅπως ἀκριβῶς τ' ἀνοιξιὰτικα συννεφάκια τὰ διαλύει ὁ πρωϊνὸς ἥλιος, ἔτσι καὶ τὶς διαφορὰς ἐκεῖνες, τὶς διέλυε ἡ θαλπωρὴ τῆς Ἀγάπης. Παῦλος—Βαρνάβας μὴ ἀντίθεσις, ἀλλὰ κανένα χώρισμα. Παῦλος—Πέτρος δεύτερη ἀντίθεσις, ἀλλὰ κανένα σχῆμα. Γιατί; Γιατί ὁ Παῦλος, ὁ Πέτρος, ὁ Βαρνάβας εἶχαν ξεχάσει ὅτι ζοῦν ἀπάνω στὴ γῇ καὶ ἔτσι μέσα στὸν Οὐρανὸ τῆς Ἀγάπης ὁλόκληρος; ὁ Πέτρος ἦταν μέσα στὸ Παῦλο, ὁλόκληρος ὁ Παῦλος μέσα στὸν Βαρνάβαν κ.ο.κ. . . .

Ἐνῶ σήμερον; ὦ! Ἀς μὴ ποῦμε τί γίνεται σήμερον. Παρελθέντω ἄφ' ἡμῶν τὸ ποτήριον τοῦτο. Ἐνα μονάχα μὲ ἰλιβερό παράπονον διαπιστώνουμε. Ἡ Ἀποστολικότης, ποὺ ἔζησαν καὶ ἀκτινοβόλησαν οἱ Ἀπόστολοι βρούλιαξε στὴν ἀπύθμενη θάλασσα τῶν ἐγκολπίων, τοῦ ῥάσου καὶ τῆς ἐπικινδύνου κοσμικότητος τῆς «Ἐκκλησίας». Ἐντελῶς; Ὅχι! ὁπάρχουν ἀραιὰ-ἀραιὰ, ὠρισμένες ἐξαιρέσεις. Φαίνεται ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐγκατέλειψε.

τε Πατέρα, καὶ Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Θεὸν ἓνα λέγομεν καὶ οὐ τρεῖς. Καὶ περὶ μὲν τῆς ἁγίας Τριᾶδος, ἀρκεῖτω ταῦτα τῷ πιστεύοντι» (Μ. Ἀθ. 779).
(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙ «ΑΚΤΙΝΕΣ», ΚΡΑΤΟΥΝ ΚΟΜΒΟΣΧΟΙΝΙΟΝ !!

Εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Ἀκτίνες» ἀναγράφεται ἐκτεταμένον σχόλιον ὑπὸ τὸν τίτλον «τοῦ δοῶν τὰ ἐμὰ πταίσματα», δι' οὗ δίδεται ἀπάντησις εἰς ἐπιστολογράφους τοῦ περιοδικοῦ, ἀξιοῦντας μαχητικώτερον στάσιν τῆς Ὁργανώσεως καὶ τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ στάσις τῆς «Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ἐπιστημόνων» ὑπῆρξε ὄχι ἀπλῶς χλιαρὰ ἀλλὰ καὶ ἐπικινδύνως ὑποπτος, ὅξους μασσονικῆς δυσωδίας. Οὔτε ὀλίγον, οὔτε πολὺ διὰ τῆς περιέργου καὶ ὑπόπτου αὐτῆς στάσεως συνηγόρησε ὑπὲρ τῶν φθοροποιῶν «Καλλιστείων».

Τὸ περιεργὸν εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν στάσιν τῆς αὐτῆς, ἢ ἐν λόγῳ ὁργάνωσις διὰ τοῦ περιοδικοῦ «Ἀκτίνες». Οὕτω μὲ ὕψος καλογήρων αὐστηροῦ Ἀγιορειτικοῦ Κεινοβίου, διακηρύσσουν, ὅτι σκοπὸς τῶν εἶναι ἡ ὑποκριτικὴ, ὁ αὐτοέλεγχος καὶ ἐκτοξεύουν ὡς βολίδα μέρος τῆς εὐχῆς τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ «τοῦ δοῶν τὰ ἐμὰ πταίσματα».

Θεωροῦμιν ἀνιερὸν νὰ ἀνασκευάσωμεν τὰς φαιδράς ἀντιφάσεις τοῦ σχολιαστοῦ. Ἐν μόνον τονίζομεν εἰς τοὺς ὑποκριτὰς αὐτοὺς, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ἦτο ἀσκητής, καὶ ὡς τοιοῦτος ἐπεμελεῖτο τοῦ ατομικοῦ του καταρτισμοῦ εἰς τὸ ἥσυχον καὶ ἀθόρυβον περιβάλλον τῆς ἐρήμου. Ἐὰν λοιπὸν πιστεύουν εἰς τὰ ὅσα γράφουν ὀφείλουν κατὰ λόγον στοιχειώδους ἐντιμότητος, νὰ ἀποβάλλουν τὴν κοσμικὴν ἀμφίεσιν, νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ μαρμαροποιήματα γραφεῖα τῶν νὰ ὑποστειλὸν τὴν Σημαίαν τῆς Δημοσίας δρασσεῶς τῶν καὶ νὰ προσορμισθοῦν εἰς τὸν λιμένα τῆς ἀσκητικῆς σιωπῆς.

Ἐφ' ὅσον ὁμοῦ ἐργάζονται δημοσίως, ἔχουν ἱερὰν ὑποχρέωσιν παραλλήλως πρὸς τὸν ατομικὸν καταρτισμὸν, ποὺ συνιστᾷ ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ, νὰ ἀσκήσουν ἔλεγχον πάσης παρανομίας ἐνθυμούμενοι τὴν σύστασιν τοῦ θεμελιωτοῦ τοῦ Χριστιανικοῦ Κοινωνικοῦ Ἀγῶνος, Ἀποστόλου Παύλου, γράφοντος «ἐλεγχον, ἐπιτίμιμον, ἐπίστηθι...».

Τέλος ἐρωτῶμεν τὸν σοφὸν σχολιαστὴν: Πῶς ἀπεφάσιον νὰ παραθέσουν πλησίον τῶν πολυτιμῶν ἠχῶν ἐπιστημόνων τῆς Εὐρώπης, εἰς τὸν ὅποιον τὰς «σοφὰς διατριβάς» ἐπιχειροῦν νὰ στηρίξουν τὴν χριστιανικὴν πίστιν, τὸ ὄνομα ἐνὸς ἀφανοῦς ἀσκητοῦ τῆς ἐρήμου περιβεβλημένου τὸ τετριμμένον ῥᾶσον τοῦ ἀμορφώτου Καλογήρου, τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ; Πιστεύουν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρός; ἢ χρησιμοποιοῦν τὴν μέθοδον τῆς κατὰ συμφέρον ἐπιλογῆς ἐλευθέρων φράσεων;

Δὲν ἀναμένομεν ἀπάντησιν. Τὰ γράφομεν μόνον χάριν τοῦ κοινοῦ.

Οἱ ταξειδιῶται τῆς αἰωνιότητος.

Μεταξὺ τῶν ταξειδιωτῶν τῆς αἰωνιότητος συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἐκλεκτὴ ἀδελφὴ Μαρία Καραδήμα. Αὕτη διέμενε εἰς τὴν συνοικίαν Κουπονίων. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη ὑπὸ τοῦ ἱερέως Κων-τίνου Παπαντωνίου.

Τὴν 15ην παρελθόντος μηνὸς ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ ἐκλεκτὸς οἰκογενειάρχης Νικόλαος Μπου-

ζάκης. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη κατανυκτικώτατα ἐν τῇ οἰκίᾳ του Φωκαῖος 2 εἰς Πειραιᾶ παρὰ τῶν Ἀρχιτῶν Παντελεήμονος Τσαλούπη καὶ Στεφάνου Τσίκουρα. Τὰ δὲ ἐκλεκτὰ παιδιὰ του ὡς καὶ ἡ σύζυγός του παρηκολούθησαν τὴν κηδείαν μὲ εὐλάβειαν καὶ κατάνυξιν. Ὁ μεταστάς ὑπῆρξε, ἐξαιρετικὸς οἰκογενειάρχης καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν εὐγενὴν ψυχὴν τῶν τέκνων του, τὰ ὁποῖα ἐσεβάσθησαν τὴν ἐντολὴν τοῦ πατρὸς τῶν νὰ κηδεύθῃ ὑπὸ τῶν Παλιῶν Ἱερῶν. Ἐκφράζομεν τὰ συλλυπητήριά μας πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος καὶ ἐλπίζομεν τὸ παράδειγμά του νὰ ἀποτελῇ πολικὸν ἀστέρα δι' αὐτήν.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΗΣ

ΤΙ ΕΣΤΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ;

Οὗτος ὁ νόμος ὀνομάζεται φυσικὸς καὶ ἐμφυτος· καὶ ἡ κρίσις, τὴν ὁποίαν κἀμινε τις τοῦ ἑαυτοῦ κατὰ τοῦτον τὸν νόμον, ὀνομάζεται συνείδησις. Ἡ ὁποία, καθὼς εὐφραίνει τὴν ψυχὴν, ὅταν πρῶτη τὸ καλὸν· οὕτως ἐξ ἐναντίας τὴν κεντᾷ καὶ τὴν ταράσσει, ὁσάκις ἐπιτελεῖ τὸ κακόν. Καὶ ἡ τοιαύτη χαρὰ εἶναι μία φυσικὴ καὶ παντοτεινὴ ἀμοιβὴ τῆς ἀρετῆς, καθὼς καὶ ἡ λύπη εἶναι μία κόλασις τῆς κακίας. Περὶ τοῦ νόμου τούτου γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος «ὅταν γὰρ ἔθνη, τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ, οὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσι νόμος· οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν συμμαρτυροῦσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως καὶ μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγορούντων ἢ καὶ ἀπολογουμένων». Ρωμ. Β'. 14.

Ὁ φυσικὸς νόμος καὶ ἡ ἐξηγησις αὐτοῦ περιέχονται εἰς τὰς δέκα ἐντολάς, τὰς ὁποίας ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς Μωϋσῆν. Γνωστὸν εἶναι ἐκ τῆς ἱερᾶς ἱστορίας, ὅτι ὁ Θεὸς ἐξελέξατο εἰς λαὸν περιούσιον τὸ Ἰσραήλ, ἦγον τὸς Ἰουδαίους ὡς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ, ἐφανέρωσε διὰ τῆς ἐξαιρέτου κυβερνήσεως αὐτῶν, τὴν θεῖαν αὐτοῦ βουλὴν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

(Ἐκ τῆς Ἰ. Κατηχήσεως Πλάτωνος)

Αἱ ἐξετάσεις τῶν Σχολείων

Αἱ ἐφετηναὶ ἐξετάσεις τῶν Γυμνασίων, ἀπολυτή-ριοι, τμηματικά, εἰσαγωγικά καὶ διενεργήθησαν μὲ μίαν αὐστηρότητα. Ἐπιβάλλεται μία αὐστηρότης, διότι λόγοι ἐθνικοὶ καὶ κοινωνικοὶ ἀπαιτοῦν ἡ ἐκπαίδευσις νὰ ἐξαρθῇ εἰς τὸ ὕψος καὶ τὰ Γυμνάσια νὰ μὴ δίδουν συγχωροχάρτια, ἀλλὰ πραγματικοὺς τίτλους. Ἀρκεῖ ἡ αὐστηρότης αὕτη νὰ συνοδεύεται μὲ μίαν σύνεσιν.

Ἐμβάσματα Συνδρεμῶν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν ἱππανιερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομον
Σολομοῦ 25 — Ἀθήναι

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Σολομοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

«Ἄρα ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
ἔλθων εὐρήσει τὴν πίστιν»

ΟΤΑΝ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΣΕΒΟΝΤΑΙ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ;

Μᾶς κατέπληξε μίᾳ εἰδησις, τὴν ὁποῖαν ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν ἡμερησίαν ἑφημερίδα «Βῆμα» τῆς 9/7/54. Παραθέτομεν τὴν εἰδησιν αὐτὴν.

ΕΙΣ ΤΟΝ Ο. Η. Ε.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΑΝΤΙΘΕΤΟΙ ΠΡΟΣ
ΤΗΝ ΜΕΤΑΒΟΛΗΝ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Θέλουν διατήρησιν τῆς παραδόσεως τοῦ Σαββάτου

ΠΑΡΙΣΙ, 8 Ἰουλίου. Ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία.

Τηλεγραφοῦν ἐκ Γενεύης, ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κοινωνικοῦ καὶ Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Η.Ε. ἡ ὁποία εἶναι ἐπιφορτισμένη μὲ τὰς μὴ κυβερνητικὰς ὁργανώσεις, συνεζήτησε χθὲς ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ διεθνoῦς ἡμερολογίου.

... Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἑβραίων ἀντετάχθησαν κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου τῆς περιοχόμενης εἰς ἡμερησίαν διάταξιν τοῦ Οἰκονομικοῦ καὶ Κοινωνικοῦ Συμβουλίου, διότι αὕτη συνεπάγεται τὴν ἐξάλειψιν τῆς ἑπταήμερου ἐβδομάδος καὶ τὴν κατάργησιν τῆς παραδόσεως τοῦ Σαββάτου τῶν Ἑβραίων. ...».

Προσέξατε τί ἀναγράφει ἡ εἰδησις ; Χάριν τῆς παραδόσεως τοῦ Σαββάτου «ἀντετάχθησαν κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου».

Οἱ Ραββῖνοι σέβονται τὰς παραδόσεις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, παρ' ὅλον, ὅτι δὲν ἔχουν οὔτε τὸ βάθος, οὔτε τὴν ἀξίαν, οὔτε τὴν ἐπιδρασίαν ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν χριστιανικῶν παραδόσεων ! Καὶ οἱ «Ὁρθόδοξοι» Ἀρχιερεῖς θεωροῦν ἀναχρονισμόν τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς παραδόσεις μας !

Ἀσεβέστεροι καὶ τῶν Ραββίνων οἱ «Ἀρχιερεῖς» ἢ (τίποτε δὲν δύνανται νὰ ἀποκλεισθῇ εἰς τὴν σημερινὴν συγκεχυμένην ἐποχὴν) ὄργανα τῶν Ραββίνων, ἐπιφορτισμένα μὲ τὴν ναρκοθέτησιν καὶ ὑπονόμευσιν τοῦ ἔργου τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις Η.Ο.Ε.Ο.Κ.

Ἐπραγματοποιήθη, ὡς εἶχε ἐξαγγελθῇ, ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς Η.Ο.Ε.Ο.Κ. Κατ' ἀρχὴν ἀνεγνώσθη ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀγίου Προέδρου τῇ ὁποίᾳ δημοσιεύομεν, πρὸς τὰ μέλη τῆς Συνελεύσεως. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐπέβαλλε ἓνα πνεῦμα χριστιανικῆς ἀξιοπρεπείας, ὥστε νὰ ἀποφρευχθῶν ἐπικινῶνται ἀκρότητες. Τοῦτο ἀποδεικνύει διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὴν ἀναντικατάστατον ἀξίαν τοῦ Σπυτοῦ ἡμῶν Ἡγέτου.

Φωνὴ πονεμένων

Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἐπιστολὴν ἀσθενῶν τοῦ λεπροκομείου Σπηναλόγκας, δι' ἧς εὐχαριστοῦν δι' ἀποσταλλέν βοήθημα ἐξ ἐράνου. Τὴν φωνὴν αὐτὴν τοῦ πόνου πρέπει νὰ προσέξουν ὅλοι καὶ νὰ σπεύσωσιν καὶ αὐθις εἰς παρηγορίαν τῶν πονεμένων αὐτῶν ἀδελφῶν μας.

Π ρ ὁ ς

Τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν Γ. Ο. Χ.

Ὁδὸς Σολωμοῦ 25—ΑΘΗΝΑΙ

Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί ἐν Χριστῷ Κατόπιν τῆς φιλοδορίας σας, καὶ τῶν χριστιανικῶν σας εὐχῶν ποῦ ἀπευθύνετε πρὸς ἡμᾶς τοὺς δυστυχισμένους, θεωροῦμεν καθήκον μας ἱερὸν, ὅπως σᾶς ἐκφράσωμεν τὰς πλέον θερμὰς εὐχαριστίας μας, εὐχόμενοι ὅπως ὁ Κύριος, ἡ πηγὴ παντὸς ἀγαθοῦ, παρέχῃ ὑμῖν διηλεκτὴν ὑγείαν ψυχῆς τε καὶ σώματος καὶ πᾶν ἀγαθόν.

Πρὸς τούτοις δὲ εὐλογεῖ καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σας πρὸς διατροφήν πάντων τῶν Πλασμάτων Αὐτοῦ ἀμήν.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί ὡς διὰ τὸν διωγμὸν σας συμμεριζόμεθα τὴν δυστυχίαν σας, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος ! ὑπομονή.

Σᾶς παρακαλοῦμεν ἐὰν ἔχετε περισσευούμενα ὀρθοσκευτικὰ βιβλία νὰ μᾶς ἀποστείλετε μερικά νὰ παρηγοροῦμεν τὸν πόνον μας.

Διατελοῦμεν μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως, εὐχόμενοι εἰς τὸν Ἐλεήμονα Θεὸν ὅπως ἐκπληρώσῃ τοὺς πόθους καὶ τὰ ἔργα σας.

Με Ἀγάπην

ΕΥΤΥΧΙΟΣ ΤΣΕΜΕΝΑΚΗΣ

Περὶ σπουδαιότητος

Συνήθως τὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα τῶν κομμουνιστικῶν καθεστώτων, ὅταν ἀναφέρονται εἰς ζητήματα ὀρθοσκευτικὰ ἐκφράζονται μὲ μίαν εἰρωνικὴν περιφρόνησιν, διότι σκοπὸς τῶν εἶναι νὰ κατακηρυγίσουν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ὀρθοσκευτικὴν πίστιν. Ἐφημερίδες ὁμως ναυχόμεναι διὰ τὰς ἐθνικὰς καὶ πατριωτικὰς τῶν ἀρχῶν καὶ ἐκτιθέμεναι εἰς τὴν Χριστ. Ἑλλάδα πρέπει νὰ εἶναι σοβαραὶ καὶ μετὰ τιμῆς δέους νὰ ἐκφράζονται, ὅταν σχολιάζουν ὀρθοσκευτικὰ ζητήματα.

Αὐτὴν τὴν σύστασιν ὀφείλομεν νὰ κάνωμεν εἰς τὴν ἑφημερίδα «Καθημερινήν» (11 7-54) ἥτις σχολιάζουσα ὀρθοσκευτικὰς ἐκδηλώσεις τῶν Ἰνδῶν διὰ τὴν ἀπάανσιν θεωρητικῶν ἐρωτημάτων κατὰ τρόπον ἀπαισίον, ἔκτος ἐὰν ἡ «Καθημερινή» ἀνέλαβε τὴν σκαπάνην τῆς καταστροφῆς εἰς τὰς χεῖρας της.

Ἀσεβεία ἢ Γερροντικὴ ἀκρεσία ;

Δημοσιογραφικαὶ πληροφορίες ἀναφέρουν, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Αἰτωλοακαρνανίας κ. Ἱερὸθεὸς εἷς τι χωρίον τῆς ἐπαρχίας του, Γουριὰ Παραχελωτίτιδος κατὰ τὴν ὥραν τῆς θείας λειτουργίας κατεξέσχισε λιθογραφικὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος, ἐνώπιον τῶν καταπληκτικῶν χριστιανῶν, τὸ Ἀρχιερατικὸν αὐτοῦ πρᾶξιμόσημα ἦτο τόσον σκληρόν, ὥστε ὁ ἐφημέριος, ὅστις ἦτο καὶ διδάσκαλος τοῦ χωρίου ἀπέθανε ἐκ τῆς ταραχῆς. Οὔτε ὄλλων, οὔτε πολλῶν Ἀρχιερέων ἐξήλωσε δόξαν εἰκονομάχων. Τὸ περίεργον καὶ ἀσεβὲς αὐτὸ διᾶβημα δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ὀφείλεται εἰς ἀσέβειαν ἢ γερροντικὴν ἀκρεσίαν. Πῶς ὁμως ἀντιμετωπίζει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν Ἀρχιερατικὴν αὐτὴν ἀσέβειαν ;